

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ, ΕΚΑΝΑ ΠΑΡΕΑ ΣΤΗΝ "ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ". ΤΗΣ Χ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

 archive.onlytheater.gr/kritiki/kritiki-onlytheater/10389-tin-kiriaki-ekana-parea-stin-teleftea-mavri-gata-tis-x-fotopoyloy.html

Written by OnlyTheater. Category: ΚΡΙΤΙΚΗ ONLYTHEATER

Ανάμεσα σε κεφάλια με φουντωτά μαλλάκια και πρόσωπα με μουστάκια από τέμπερα, ήμουν και εγώ την περασμένη Κυριακή. "Η τελευταία μαύρη γάτα" του Ε. Τριβιζά και σε ασανσέρ, που λέει ο λόγος, να παιζόταν, εγώ κάπου θα τρύπωνα. Όσο και αν φοβάμαι τις γάτες, γενικά. Για δύο λόγους. Ο ένας είναι σοβαρός, ο άλλος για γέλια. Ο αδερφός μου, όποτε περνούσε δίπλα από γάτες, έπεφτε του θανατά λόγω αλλεργίας (σοβαρός). Είχα πατήσει μια γάτα στην ουρά, κάποτε, και το ουρλιαχτό της με φόβισε τόσο που από τότε σε κάθε νιάου χάνω και 20 πόντους απ' το θάρρος μου (για γέλια).

Ο Ε. Τριβιζάς καθόταν στην πρώτη σειρά, χαμογελούσε, φωτογράφιζε και σημείωνε σ' ένα χαρτί πού και πού. Καμιά δεκαριά παιδιά κανόνιζαν, στο διάλειμμα, να του ζητήσουν το διαβόητο "στον τάδε με αγάπη..Ευγένιος Τριβιζάς". Όχι σε κανά κοινότοπο χαρτάκι, αλλά πάνω στην αφισούλα με το περίγραμμα της μαύρης, μαγισσένιας γάτας.

Το έργο, λίγο πολύ, είναι γνωστό. Η κυβέρνηση αποφασίζει μέσω μιας αδερφότητας προληπτικών να εξολοθρεύσει όλες τις μαύρες γάτες ενός νησιού προπαγανδίζοντας πως για ό,τι λοξοδρομεί από την ομαλότητα ευθύνονται αυτές οι γάτες με το γρουζούζικο, καταραμένο χρώμα. Μία μόνο θα σωθεί, παρά το ανελέητο κυνηγητό που της γίνεται, χάρη στη συνδρομή, δύο μικροσκοπικών πλασμάτων, ενός ποντικιού και ενός τρυποκάρυδου.

Δεν υπάρχει αυτό το παραμύθι. Είναι σκέτο αριστούργημα. Χωρίς να κουνάει χάρακες διδασκισμούς και να επιβάλλει τη σοβαροφάνεια των ενήλικων, θίγει ζητήματα όπως είναι ο αντιπερισπασμός, ως πολιτική απάτεωνιά, ο φασισμός ως μόνιμη δυσλειτουργία, ως κάκιση στάση ζωής, ο ρατσισμός ως επιλογή των βολεμένων, η αντίδραση στην εκμετάλλευση, η αλληλεγγύη και η αυτοθυσία, η ασημαντότητα της σιωπής, ο κίνδυνος να τη συμμερίζεσαι τη σιωπή, η δύναμη της φιλίας, η παντοδυναμία του έρωτα, όχι εκείνου του χλεχλεδοέρωτα που κυριαρχεί στις μεγάλες εικόνες, του έρωτα που προκύπτει και για χάρη του δεν υπολογίζεται τίποτα.

Όλα αυτά σε μια παράσταση γρήγορη σαν κινούμενο σχέδιο, με φουλ μουσική, χορό και τραγούδι και πανέξυπνες σκηνές. Λόγος και εικόνα σε αισθαντική σχέση. Και δεν κουνιέται φύλλο στην πλατεία. Ο Κ. Γάκης, η Α. Μουστάκα και ο Κ. Μπιμπής (Ομάδα Ιδέα) σκηνοθέτησαν την "Τελευταία Μαύρη Γάτα" (σε σκηνική προσαρμογή της Βένιας Σταματιάδη) με τέτοιο τρόπο ώστε να μην υπάρχουν κενά, παρά μόνο αγωνία για την επόμενη σκηνή. Οι ηθοποιοί έχουν κάτι από τη φάση - Disney. Πότε νιώθεις ότι παρακολουθείς ταινία, πότε θεατρική παράσταση.

Έχω την αίσθηση ότι η εποχή που ένα ακριβό, παιδικό παπούτσι ήταν προτιμότερο απ' την ψυχαγωγία του παιδιού σαν να πέρασε. Αυτό είδα, αυτό ήθελα να δω. Και αν τα μικρότερα ρωτούν "γιατί οι κυβερνήσεις ρίχνουν το φταίξιμο στους άλλους πάντα, μαμά ή μπαμπά;", πες ένα "γιατί οι περισσότεροι είναι φασίστες" για να χορτάσει η ψυχή σου. Θα καταλάβει το παιδάκι.

Εκείνη την Κυριακή όλα κατάλαβαν. Τα παιδιά.

"Α, φτάνει πια! Πρέπει να λέμε την αλήθεια στα παιδιά." Μ. Α.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνική προσαρμογή: Βένια Σταματιάδη

Σκηνοθεσία: Κώστας Γάκης, Κωνσταντίνος Μπιμπής, Αθηνά Μουστάκα

Σκηνικά: Μικαέλα Λιακατά

Κοστούμια: Βασιλική Σύρμα

Μουσική: Κώστας Γάκης

Κίνηση: Κική Μπάκα

Φωτισμοί: Χριστίνα Θανάσουλα

Παραγωγή: Γιώργος Λυκιαρδόπουλος-Ηλίας Λάτσης

Οργάνωση παραγωγής: Κατερίνα Μπερδέκα

Συντονισμός παραγωγής: Ανζελίκα Καψαμπέλη

Παίζουν: Άρτεμις Γρύμπλα, Αμαλία Καβάλη, Γιώργος Κισσανδράκης, Κλείτος Κωμοδίκης,

Φώτης Λαζάρου, Κώστας Μαγκλάρας, Σωτηρία Μαράθου, Αλκιβιάδης Μπακογιάννης,

Νικόλας Παπαδομιχελάκης, Βίκτωρας Πέτσας

Μουσικός-sound design: Στέφανος Τορτόπογλου

Πληροφορίες εκδήλωσης

Θέατρο Δημήτρης Χορν
Αμερικής 10, Αθήνα, +302103612500,

Σάββατο στις 15:45 (Αλλαγή ώρας σε 15:00 από τις 13 Δεκεμβρίου)
Κυριακή στις 11:00 & στις 15:00

Καθημερινές για σχολεία

Διάρκεια 135'